

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 25 - 31 martie 2012

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

Liturghia Înaintesfințitelor

miercuri, 28 martie, ora 12.00

Acatistul Maicii Domnului

sâmbătă, 31 martie, ora 17.00

Pomenirea tuturor morților

sâmbătă, 31 martie, ora 18.00

Doamne, Dumnezeu meu, Tu care m-ai creat după chipul și asemănarea ta, dăruiește-mi, te rog, harul pe care mi l-ai arătat a fi atât de însemnat și de trebuincios spre mântuire: să pot birui răutatea firii mele care neîncetat mă trage la păcat și la pierzanie. Căci văd în măduarele mele o altă lege luptându-se împotriva legii minții mele și făcându-mă rob (Rom 7, 23), în multe privințe, față de poftele trupului; eu unul nu mă simt în stare să mă împotrivesc acestor patimi decât cu ajutorul harului tău preasfânt, revărsat ca o flacără înaintea mea.

Într-adevăr, este nevoie de har, ba încă de un har foarte mare, ca firea, aplecată cum este pururi spre rău, încă din cea mai fragedă vârstă, să poată fi biruită. Căci, prăbușită o dată cu primul nostru părinte, Adam, căzută pradă stricăciunii, prin păcat, firea fiecăruia rămâne de la rădăcină întinată: căci dacă bună și dreaptă a fost zidită dintru început de tine, păcatul și bicisnicia ei o fac acum să tragă mereu spre rău și spre cele josnice. Iar puțină putere ce i-a mai rămas e ca un fir de jar îngropat sub cenușă. Atare scânteie e chiar mintea omului, așa cum i-ai dăruit-o de la fire, înconjurată însă acum de negură și ceață: are mai departe puterea de a deosebi, prin judecată, între bine și rău, de a surprinde depărtarea ce desparte adevărul de minciună, deși rămâne neputincioasă atunci când vine vorba de a îndeplini toate câte le încuviințează, căci îi lipsește plinătatea luminii adevărate, iar pornirile ei sunt slăbite și vătămate de cusururi și metehne. (*Imitatieuna lui Cristos*, Thomas a Kempis)

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Cornelia Vesea, Anamaria Scurt și Ileana Erdei**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

(...) “Dacă poți crede”

Isus a răspuns cu un alt “dacă”. “Dacă poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede.” El a sugerat faptul că credința tatălui are mare importanță în întreaga situație. Isus spune că problema nu este dacă El are sau nu puterea de a vindeca; problema este dacă tatăl crede sau nu că El are această putere. Deoarece “toate sunt cu puțință celui ce crede”. Puterea lui Dumnezeu este limitată doar de credința noastră.

Credința nu are nici o putere în sine. Doar atunci când aderă la Cristos prinde puterea extraordinară a atotputernicului Dumnezeu. Credința în sine este goală asemenea unei conducte de apă goale, dar atunci când devine legătura dintre atotputernicul Dumnezeu și omul gol, abundența harului Său se revarsă prin ea și umeze golul.

Credința noastră în Cristos este aceea care determină câtă putere vom primi de la El. Cupa credinței noastre poate fi mare sau mică. Vom avea atât de multă puritate, atât de multă pace, atât de multă înțelepciune sau blândețe, sau iubire, sau curaj, sau speranță cât poate să țină în ea mărimea cupei credinței noastre. Dacă nu primim de la Cristos ceea ce avem nevoie, în loc să dăm vina pe El, trebuie să ne uităm cu atenție la starea și la mărimea cupei pe care o aducem la El. “Dacă poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede.” Oamenii de știință au crezut că pot să dividă atomul înainte să o facă cu adevărat. Au existat unii care au spus că acest lucru nu va fi posibil niciodată, dar a fost. Există putere în credință atunci când se bazează pe știință. Există o și mai mare putere în credință atunci când subiectul ei este Dumnezeu. Magia credinței stimulează o putere extraordinară în noi. Ne conectează la gândirea lui Isus. Ne conectează la cea mai mare sursă de putere din univers: “Veți lua putere”, a promis Isus, “venind Duhul Sfânt peste voi”.

“Cred, Doamne! Ajută necredinței mele”

Isus a făcut două miracole. Nu doar l-a vindecat pe băiatul epileptic; a și făcut să crească credința tatălui. De la a spune “Dacă poți ceva”, disperatul tată a ajuns în punctul în care a putut spune: “Cred”. Și totuși nu a fost o schimbare de la necredință la o credință totală. Rugăciunea lui: “Ajută necredinței mele” arată că nu avea o credință totală și absolută. El și-a exprimat credința și a acționat în virtutea credinței pe care o avea, însă nu și-a ascuns îndoiala. A fost cinstit cu Cristos. Nici o persoană nu are credință perfectă. În fiecare persoană există un amestec de credință și îndoială. Lucrul important este însă dacă ne lăsăm controlați de credința pe care o avem sau de îndoielile noastre. Miracolele au loc nu datorită credinței perfecte, ci mai degrabă datorită credinței imperfecte în Dumnezeul perfect. (...)